

[Kirsten Jacobsen]

regler. Det er ikke statsministeren, der træffer afgørelsen. Det er statsministeren, der tager ansvaret, og derefter er det domstolene, der træffer en afgørelse. Derfor er det soleklart, at man kan ikke have det synspunkt, at der er ekspropriationselementer i loven, og når så statsministeren siger, at det er der ikke efter hans opfattelse, skulle vi sige, at statsministeren har givet os en bedre begrundelse for at fravige vores synspunkt end justitsministeren efter 4, 5, 6, jeg ved ikke hvor mange forskellige svar. Derfor er det efter min mening fuldstændig udelukket, at man kan sende forslaget ud til folkeafstemning. Når man klart har begrundet, at man mener, der er ekspropriationselementer i loven, må det til syvende og sidst være en domstol, der afgør, hvorvidt det er ekspropriation eller ej, og så må statsministeren selvfølgelig stå til ansvar for det, han har ment, dengang han stadfæstede loven.

(Kort bemærkning).

Svend Erik Hovmand (V):

Ganske vist drejer denne diskussion sig om væsentlige juridiske problemer, men jeg synes ikke, man skal køre den ud på et sidespor, som der her lægges op til det fra hr. Dræbyes side.

Der har ikke været og der vil ikke blive tale om, at vi fra venstres side i hvert fald vil gå ind i spørgsmålet om folkeafstemning i denne sag; det vil jeg klart understrege.

Wilhelm (VS):

Den forudsætning, hr. Gert Petersen just nævnte måtte være til stede, tror jeg såmænd er til stede hos de pågældende partier – det skal jeg komme tilbage til om lidt. Når man ikke vil benytte den anden mulighed, er det selvfølgelig, fordi man ved, at det ved en folkeafstemning vil falde med et brag.

Vi er ikke særlig tilfredse med den ejerlejlighedsstoplovgivning, der kommer her, og det er især to væsentlige punkter, man ikke har gjort noget ordentligt ved. Den ene er, at man stadig væk har fri udstykning for byggeri efter 1966; det er aldeles ubegrundet. Det andet er – og det skal man nok få sit bøvlg med i ethvert fornuftigt byfornyelsesprojekt – at man ikke har villet gribe ind over for de 65.000 allerede udstykkede, men endnu ikke

solgte ejerlejligheder. Det er de to væsentlige anker mod denne lovgivning.

Hvis vi så ser på det område, der er tilbage, det private udlejningsbyggeri, som ikke allerede er udstykket, og som er opført før 1965, er der kommet et, må jeg sige, ret godt stop. Det er ikke uden overgangsproblemer, og jeg kan da godt sige, at vi havde uden betænkelighed stemt for og har jo også undervejs arbejdet for et stop, der var aldeles uden overgangsbestemmelser, altså et stop, der sagde fra fremsættelsen: det, der ikke er tinglyst, kan ikke tinglyses. Jeg skal i denne sammenhæng gøre opmærksom på, at vi fik også at vide af Advokatrådet, da de mødte op i deputation i udvalget, at i stedet for de overgangsbestemmelser, ministeren først havde foreslået, ville man fra Advokatrådets side foretrække en ordning helt uden overgangsbestemmelser, og det kan jeg kun forstå sådan, at fra fremsættelsen var der, ligegyldigt hvad folk havde lavet af dispositioner og forberedelser, ingen videre tinglysning mulig. Så skarp er den ikke, men den er da blevet ret solid alligevel.

Fru Kirsten Jacobsen sagde, at hun forstod ikke logikken i, at man ved at reducere 13.000 mulige udstykninger i ministerens overgangsforslag i første omgang til 2.000 mulige udstykninger i ministerens overgangsbestemmelser i anden omgang havde fjernet nogle af de juridiske betænkeligheder. Ja men det må være, fordi fru Kirsten Jacobsen ikke har fulgt med i, hvad der er foregået, for de juridiske betænkeligheder og det, der førte til, at ministeren undervejs stillede et ændringsforslag, der udsatte fristen med 3 måneder, var jo de juridiske og ekspropriationsmæssige betænkeligheder, der lå i en hel kategori, som er fjernet nu, nemlig den kategori, der opfylder alle betingelser, men ikke kan nå gennem en tinglysningskø. Det var betænkelighederne omkring fristen 1. marts og den samme betænkelighed, som ville have været der, hvis ministeren, som han foreslog en overgang, havde udskudt denne frist til 1. juli. De betænkeligheder, der ligger i, at man, selv om man opfylder alle betingelser, af rene og skære administrative grunde ikke kommer igennem med sin tinglysning, er totalt fjernet i det, der nu er blevet resultatet, og det er sket samtidig med, at der er færre ejendomme, der kan anvende overgangsbestemmelserne. Der er ikke spor brist i den